THE APPEARANCE OF THE MELUSINE IN LOSTRIȚA BY V. VOICULESCU

Popa Carmen Ioana
PhD. student, „1 Decembrie 1918" University of Alba Iulia

Abstract:Through C. G. Jung, we will present the concept of Melusine, a being who is half woman-half fish/snake and is regarded as part of mental processesin alchemy, the anima. This Melusine has a paradise constitution, like the adamic pair before falling into the sin. The figure of Melusine is found in the text of V. Voiculescu, Lostrița. Through this being, who also dwells in psychic and not just in waters, Aliman will be attracted to the absolute, the unconscious. With his obssesion for this fish, Aliman finds his end in the arms of this being; it is a way to return to origins. With Melusine´s figure, we will notice that Aliman has the chance to meet his ideals, and the pulsations that turn into desire are the ones that will separate him from others, with him entering a land of muteness alone. Melusina belongs to the Aquastro field; Aquastro being the spiritual principle of longa vita, a concept of unconscious.

Keywords: Melusine, duality, anima, obsession, unconscious, fish

„În legendă, Meluzina are ba coadă de pește, ba de șarpe, respectiv este jumătate om, jumătate animal. Ea apare uneori chiar numai ca șarpe. Legenda are, din cât se pare, rădăcini celtice; însă ca motiv se poate întâlni într-o mare parte a Pământului locuit. Legenda nu era doar extraordinar de populară în Evul Mediu în Europa, ci găsim motivul ei și în India, în legenda despre Urvashi și Pururavas, care este menționată încă în *Shatapatha-Brâhmana*. Ea apare și la indienii nordamericani. Motivul jumătate om-jumătate pește este un tip, ca să zicem așa, universal răspândit. O menționare specială merită notița lui Conrad Vicerius, după care Meluzina («Melyssina») vine de pe o insulă din ocean, unde locuiesc nouă sirene care, printre altele, se pricep și la arta de a se transforma în orice altă făptură. Notița este de un interes deosebit, căci Paracelsus menționează Meluzina împreună cu «Syrena». Această tradiție provine probabil de la Pomponius Mela, care numește insula «Sena» și pe făpturile care locuiesc acolo «Senae». Acestea provoacă furtuni, se pot transforma, pot vindeca boli incurabile și cunosc viitorul. Întrucât *serpens mercurialis* al alchimiștilor este numit nu rareori «virgo» și reprezintă sub aspect de Meluzină (deja înaintea lui Paracelsus), capacitatea lor de transformare și arta lor de a vindeca sunt importante în măsura în care tocmai aceste particularități sunt afirmate cu tărie și despre Mercur."[1] Această făptură ține de domeniul Aquastrului, fiind reprezentată ca o zână a apelor, fiind în principal o povestire de sorginte franceză, o legendă veche, fiind străbuna contelui Luisignan, „mère Lusine".[2] Aquastrul este principiul spiritual din *longa vita*, asemenea Iliastrului, care este considerat și *prima materia*, ambele fiind de asemenea principii psihice, Aquastrul fiind un concept al inconștientului.

„Un roman din secolul al XV-lea i-a popularizat legenda: o zână de o frumusețe răpitoare îi făgăduiește lui Raimondin să-l înalțe până la cele mai înalte demnități ale regatului dacă acceptă s-o ia de soție, dar să nu o vadă niciodată sâmbăta. Căsătoria se încheie, norocul și copii frumoși o pecetluiesc, încununând-o. Dar Raimondin, căruia i se povestește că soția îl înșală, se lasă cuprins de gelozie și privește, printr-o gaură făcută anume în perete, la Melusina, care, într-o sâmbătă, se retrăsese în iatacul ei. Ea tocmai făcea baie, și

[1] C. G. Jung, *Opere complete 13. Studii despre reprezentările alchimice*, traducere din germană de Daniela Ștefănescu, București, Editura Trei, pp. 211-212.
[2] *Ibidem*, p. 169.

BDD-A28290 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:55:12 UTC)

Raimondin descoperă astfel că soția lui este jumătate femeie, jumătate șarpe, ca sirenele care erau jumătate pește sau pasăre. Raimondin este covârșit de durere, iar Melusina, trădată, își ia zborul, scoțând țipete înfricoșătoare de pe turnul castelului. Această legendă, care amintește de mitul lui Eros și al lui Psyché, simbolizează uciderea iubirii din lipsa de încredere sau refuzul de a respecta, la ființa iubită, partea ei de taină. Mai poate simboliza și dezintegrarea ființei care, dorind a fi lucidă cu orice preț, distruge însuși obiectul dragostei ei, pierzându-și în același timp și fericirea. Aflată pe calea individualizării sale, n-a știut să-și asume limitele inconștientului și ale misterului și nici umbra sa, animalitatea sa, partea sa de obscur și de incognoscibil."[3] În *Studii despre reprezentările alchimice*, se specifică faptul că ziua de sâmbătă îi este închinată lui Saturn, iar din cauza faptului că secretul său fusese descoperit se va reîntoarce în domeniul apelor, dar va mai apărea în vreme de nenorocire ca *praesagium*.[4] Putem deduce de această ființă faptul că apariția ei este o prevestire a ceea ce urmează să se întâmple. Prezența ei devine una misterioasă și miraculoasă în același timp, fiind modalitatea prin care bărbatul este atras în mit.

Meluzina devine un factor care atrage și manipulează personajul, care va fi fascinat și hipnotizat de această făptură care nu aparține teluricului, dar care își face drum în acest mediu pentru a-i atrage pe tinerii neinițiați în mediul din care provine. „Ea intră în aceeași categorie cu Syrena și Nympha. Aceste făpturi nimfice locuiesc în apă. Nimfa, în mod special, este, așa cum se spune în tratatul *De sanguine*, «un coșmar». În schimb «melosiniae» trăiesc în sângele omenesc. În tratatul *De pygmaeis*, Paracelsus ne divulgă faptul că Melosina a fost inițial o nimfă, ispitită de Belzebut la vrăjitorie. Ea provine de la acea balenă în a cărei burtă profetul Iona a văzut marile mistere. Această origine este de-o mare importanță; căci locul de origine al Meluzinei este pântecele misterelor, adică în mod vădit ceea ce numim azi fiind inconștientul. Meluzinele nu au organe genitale, ceea ce le caracterizează ca fiind ființe paradiziace, căci Adam și Eva în Paradis nu aveau nici ei organe genitale. În plus, Paradisul se află sub apă «și încă acolo este». Diavolul s-a «furișat» în pomul Paradisului, a «mâhnit» astfel pomul, iar Eva a fost sedusă de «Basilisco infernali». Adam și Eva au «greșit» cu șarpele și au devenit astfel «monstruoși», adică au căpătat, din cauza greșelii comise cu făptura șarpelui, organe genitale. Melosina însă a rămas la nivel paradiziac ca ființă acvatică și a trăit mai departe în sângele omenesc. În sângele vital avem deci simbolul primitiv al sufletului, drept care Melosina trebuie interpretată ca o arătare, respectiv ca un fenomen psihic. Dorneus confirmă în comentariul său această interpretare, spunând că Melosina este o «visio in mente apparens», o viziune mentală. Pentru un cunoscător al proceselor subliminale, psihice, de transformare, această figură este ușor interpretabilă ca figură anima. Melosina paracelsică apare ca o variantă a lui *serpens mercurialis*, care a fost reprezentat, printre altele, și ca fecioară-șarpe, pentru a exprima prin această *monstrositas* natura dublă a lui Mercur."[5] Melusina este reprezentată ca fiind *anima*, locuind în incoștient, prin intermediul căreia se intră în contact cu această parte a psihicului.

În nuvela *Lostrița*, această făptură este Meluzina, anima spre care tânjește Aliman, făptură care îi va aduce sfârșitul. Această făptură este considerată o ființă malefică, care atrage tinerii în spumele apelor, era considerată o făptură din tărâmul diavolului, care este pusă doar pe rele, singurul ei scop fiind să viețuiască în aceste locuri, pentru a-i atrage pe tineri în mrejele ei, folosindu-și farmecele: „Nicăieri diavolul cu toată puița și nagodele lui nu se ascunde mai bine ca în ape. Dracul din baltă, se știe, este nelipsit dintre oameni și cel mai amăgitor. Ia felurite chipuri: de la luminița care pâlpâie în beznele nopții și trage pe călătorul

[3] Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *Dicționar de simboluri. Mituri, vise, obiceiuri, gesturi, forme, figuri, culori, numere,* Iași, Editura Polirom, 2009, p. 580.
[4] C. G. Jung, *op. cit.*, p. 169.
[5] *Ibidem*, pp. 172-174.

BDD-A28290 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:55:12 UTC)

rătăcit la adânc, până la fata șuie care se scaldă în vultori și nu-i decât o știmă vicleană, cursă pusă flăcăilor neștiutori, să-i înece”[6]. Această lostriță are trupul unui pește: „o nagodă cu înfățișare de lostriță. De sus de la izvoare și până dincolo de Piatra, peștele naibei se arăta când la bulboane, când la șuvoaie, cu cap bucălat de somn, trup șui de șalău și piele pestrițată auriu, cu bobițe roșii-ruginii, ca păstrăvul”[7]. Atrage prin înfățișarea sa deoarece „ai zice că e o domniță lungită la soare pe plaja de nisip argintiu”[8]. Apariția sa este una prevestitoare pentru ceea ce va urma, devenind o apariție marcantă în viața lui Aliman. Senzualitatea sa îl va atrage pe acest tânăr în scopul de a fi inițiat în tainele cosmosului, de a transcende spre o iubire care nu va avea împlinire în plan teluric. Toată căutarea sa devine un drum inițiatic care îl va apropia însă de malefic și de o ființă care nu aparține teluricului, dar nici acvaticului, fiind prinsă la mijloc.

Această făptură își întinde propriul năvod spre acest tânăr ca după să se reîntoarcă în ape pentru ca vraja sa să își atingă țelul, făcându-l pe Aliman să o urmeze neîncetat. „Meluzina, Shakti cea înșelătoare, trebuie să se întoarcă în împărăția apelor, dacă e ca opera să prospere, atingându-și țelul. Ea nu mai are voie să stea față-n față cu adeptul, ademenindu-l cu înfățișarea sa, ci trebuie să devină ceea ce a fost dintotdeauna: și anume parte a întregului său. Ca atare, ea trebuie să cuprindă spiritul («ut in animis nostris concipiatur»). Rezultă astfel acea unire dintre conștiință și inconștient, care există mereu acolo, fără să fie conștientizată, dar era și tăgăduită mereu prin unilateralitatea conștiinței. Iar din unire ia naștere acea totalitate pe care filosofia sau cunoașterea introspectivă din toate zonele și timpurile a denumit-o prin simboluri, nume și noțiuni a căror varietate este inepuizabilă. «Mille nomina» ascund faptul că la această *coniunction* nu mai este vorba despre nimic ce poate fi înțeles discursiv, ci despre o trăire pur și simplu imposibil de redat, de a cărei natură aparține sentimentul eternității sau atemporalității irevocabile.”[9] Ființă, cu apucături malefice, își creează propriul univers în care îl atrage pe Aliman, univers din care ceilalți sunt excluși, motiv pentru care căderea lui Aliman este una inițiatică. Aliman pătrunde pe un tărâm al inconștientului, coboară în străfundurile sale, fiind un tărâm instabil care îl va zdruncina, viața lui va fi o continuă vânătoare.

Această făptură se încadrează și în categoria sirenelor, făpturi care îi atrag pe cei neavizați în tărâmul lor. „Sirenele reprezintă pericolele care-i pândesc pe cei ce navighează pe mare; sunt, de asemenea, imaginea morții. Sub influența Egiptului, care reprezenta sufletul morților sub forma unei păsări cu cap de om, sirena a fost considerată sufletul mortului care nu și-a împlinit destinul și s-a transformat într-un vampir devorator. Cu toate acestea, din nimfe perverse și divinități infernale, ele s-au transformat în divinități aparținând celuilalt tărâm, care-i vrăjeau prin armonia muzicii lor pe cei Preafericiți ajunși în Insulele Norocoase; în această ipostază apar reprezentate pe anumite sarcofage (GRID, 425). Dar în imaginația tradițională, ceea ce s-a perpetuat din mitul sirenelor este simbolismul seducției mortale. (...) Dat fiind că ele se trag din elementele nedeterminate ale aerului (păsările) sau din mare (peștii), au fost considerate creații ale inconștientului, ale viselor fascinante și înfricoșătoare în care prind contur pulsiunile neînțelese și primitive ale oamenilor. Simbolizează puterea autodistructivă a dorinței, căreia o imaginație pervertită nu-i arată decât un vis smintit, în locul unui obiect real și al unei acțiuni realizabile.”[10] Lostrița, pentru Aliman, este o pulsație neînțeleasă care pornește din străfundurile sale, pulsație care se va transforma în dorință, în

[6] V. Voiculescu, *Nuvele și povestiri*, prefață și tabel cronologic de Roxana Sorescu, București, Editura Cartex 2000, 2004, p. 170.
[7] *Ibidem*, p. 170.
[8] *Ibidem*, p. 170.
[9] C. G. Jung, *op. cit.*, pp. 214-215.
[10] Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, *op. cit.*, p. 837.

BDD-A28290 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:55:12 UTC)

acaparare, în împlinire, ca după să apară ratarea ființei sale, care se desprinde de tot ceea ce este teluric, se desprinde de oameni, găsindu-și împlinirea într-un mediu care nu-i este compatibil, dar în care începe să se simtă împlinit.

După ce a ținut-o în brațe câteva momente se simte schimbat, este vrăjit de această făptură care îi va aduce sfârșitul. Greutatea pe care a simțit-o îi rămâne imprimată în brațe, în suflet, în inconștient, aspiră spre această *anima*, care îi scapă, această întâmplare pentru el este o sursă de nebunie, într-un mediu în care începe să se simtă ca făcând parte, într-un loc al muțeniei, el își aude dorințele, pulsațiile din interior îl tulbură. Această întâmplare este o taină a lui Aliman, care începe cu fascinația lui pentru acest pește considerat rar. Condiția lui Aliman se schimbă treptat, pentru a putea intra în contact cu mediul din care provine această lostriță. Se izolează de teluric, de oameni, intră într-o stare de muțenie, într-o liniște totală spre a-și putea urma pulsațiile pe care le aude. Destinul lui devine strâns legat de această lostriță, avea noroc la pescuit în funcție dacă zărea această nălucă sau nu. Lostrița îl ademenește cu tentaculele ei spre un mediu care nu îi este prielnic în totalitate. Schimbările prin care trece sunt doar un drum inițiatic spre destinația finală, moartea; loc în care va avea parte de absolut.

Reușește însă să prindă lostrița cu ajutorul unui vraci bătrân: „Într-o zi s-a hotărât. A plecat în sus, la un sat sălbatic de pe Neagra. Auzise el că acolo e un vraci bătrân, mare descântător de pești; un fel de stăpân al apelor”[11]. Cu ajutorul acestui vraci, care îl învață un ritual magic, reușește să o prindă pe lostriță sub formă umană, dar dând mediului acvatic un substituent al celei pe care o dorea: „Aliman s-a întors acasă cu o lostriță lucrată în lemn, aidoma de șuie și frumoasă ca cea din Bistrița. Vopsită la fel cu aur și argint și stropită cu picățele galbene ruginii. Era alcătuită din două jumătăți care se îmbucau una-ntr-alta, cu scoabe. În mijlocul gol al închipuirii, după ce a frecat-o peste tot cu lapții de lostriță și buruieni de apă, a ascuns un peștișor mai mic, tăiat dintr-un corn de cerb: ca să-i dea cumpăneală în apă și s-o cârmuiască. Toate au fost vrăjite, descântate și afierosite după străvechi noime și îndreptare ale magiei pierdute și uitate de ceilalți. Și într-un miez de noapte cu luna în pătrat poleind trupul gol al flăcăului, Aliman a intrat până în mijlocul râului cu peștele vrăjit în mână, a spus încet descântecul învățat pe de rost, în care se lepăda de lumea lui Dumnezeu, și a dat drumul păpușii cu chip de lostriță. Apele au primit-o și parcă au săltat, purtând-o supuse. Omul s-a dus, după povață, și s-a culcat. Ca niciodată, a adormit adânc și liniștit până a doua zi la prânz, când l-au trezit oamenii. Plouase sus la munte și Bistrița venise sodom din mal în mal, cărând sfărâmături de sate la vale, cu case, oameni și vite. Trebuia să sară și el, cel mai cutezător și mai priceput, să dea ajutor”[12]. Lostrița din lemn este o îmbinare de două părți; aceste părți pot fi: cer-pământ, masculin-feminin, teluric-acvatic, bun-rău; dualitatea acestei păpuși îi va prilejui lui Aliman șansa să o întâlnească pe lostrița mult râvnită. Lemnul din care este creată, în unele părți ale lumii, semnifică *prima materia*, cunoaștere, înțelepciune. Vom observa dualitatea acestei păpușii și din faptul că este poleită cu aur și argint: aurul este corespondentul soarelui, fiind un principiu masculin, în timp ce argintul se raportează lunii, fiind, în cele mai multe culturi ale lumii de sorginte feminină. Noaptea sub clar de lună, Aliman, gol, se întoarce la starea adamică, dar intră în inconștient, luna fiind simbolul prin excelență al acestei părți a psihicului omenesc. Aliman intră în inconștient să o prindă pe această Meluzină, pe această *anima*, pentru a se uni și a forma întregul în plan teluric și uman. Aliman încearcă o pătrundere într-un mediu care nu-i este cu totul prielnic și încearcă să o aducă pe lostriță într-un mediu în care nu se poate adapta în totalitate. Acest pescar fascinat de o lostriță se va reîntoarce la origini, printr-un ritual magic, malefic, va răsturna echilibrul acestei lumi.

[11] V. Voiculescu, *op. cit.*, p. 173.
[12] *Ibidem*, pp. 173-174.

BDD-A28290 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:55:12 UTC)

Din apele acestea învolburate se vede o făptură care abia se ține, este lostrița care a fost substituită: „o făptură omenească abia se mai ținea cu amândouă mâinile pe o rămășiță de cârmă. Aliman se pregătea să intre voinicește în valuri și s-o aștepte la loc prielnic, cu cangea în mână, când pluta se smulse din fierbătoare și veni cât ai clipi țintă la mal, sub picioarele lui. Dintre sfărâmături el scoase în brațe o fată, singura viețuitoare care nu fusese smulsă de apele hrăpărețe. Era leșinată. Flăcăul o întinse pe iarbă, o frecă pe inimă, îi apăsă coșul pieptului, așa cum se dă ajutor înecaților. Fata își veni numaidecât în fire. Nu înghiți deloc apă. A zâmbit izbăvitorului ei, s-a uitat speriată la lumea adunată și a cerut mâncare. Oamenii vedeau cu uimire cum se zbicesc repede straiele pe ea, ia, fota, opincile, ca și când n-ar fi fost udă niciodată. Au mai băgat de seamă că are părul despletit pe umeri ca niște șuvoaie plăvițe răsfirate pe o stană albă. Ochii, de chihlimbar verde-aurii cu strilici albaștri, erau mari, rotunzi, dar reci ca de sticlă. Și dinții, când i-a înfipt într-o coajă de pâine întinsă de Aliman, s-au descoperit albi, dar ascuțiți ca la fiare”[13]. Putem deduce că această ființă cu dinți ca de fiară este însăși lostrița care a căpătat, cu ajutorul ritualului magic, corp uman. Frumusețea malefică a acestei fete îl subjugă pe Aliman, el uită de lostriță, neremarcând elementele rele din această ființă care îi devine atât de dragă: „Dar Aliman n-a mai lăsat-o mult acolo. A luat-o grabnic la el acasă, unde a ascuns-o de ochi străini. Și s-a încins între ei dragoste, cum nu se mai pomenise pe meleagurile acelea. Parcă fuseseră făcuți și adunați înadins unul pe potriva celuilalt. Era frumoasă, cu chipul poate cam bucălat, șuie, cu trupul lung, mlădios, și despicătura coapselor sus ca la buni înotători. Flăcăul uitase dintr-o dată de lostriță și de vrăji. Ținea fata în brațe și dulcea ei povară împlinea tot ce râvnise și jinduise nebunește până atunci. Ziua stau închiși în casă ori umblau alintați prin păduri. Noaptea ieșeau la Bistrița, ținându-se pe după gât. Se scăldau cu nesaț, goi amândoi, până îi prindeau zorii. Apele se făceau pe rând de aur, de argint și apoi albastre, învăluindu-i tăinuitoare. Când unda ajungea ca olmazul, ei ieșeau și se îmbrăcau. Vânau păstrăvi și îi mâncau acolo, fripți la foc de brad, cum îi plăcea fetei”[14].

Pe parcursul textului, observăm felul în care realul se îmbină cu irealul, Aliman având parte de miraculos în viața lui. Realul este fascinația sa pentru acest pește care îl va aduce în pragul nebuniei, însă în real este ancorat Aliman și prin fata cu care se căsătorește, tânărul intră în ireal prin lostriță, dar are parte de miraculos prin dragostea cu fata care devine substituentul lostriței. Totul este doar o pregătire pentru a intra în absolut.

Apariția lostriței în apele Bistriței îl înnebunește, parcă se trezise dintr-un somn adânc, iar vederea lostriței este doar un sfârșit al acestei etape în care totul părea un vis: „Pe la jumătatea praznicului sosi în goană un băiețaș, cu vestea că lostrița vrăjită s-a arătat iarăși. E aici aproape, ieșită la liman sub coasta iadului, unde stă lungită la soare, ca o domniță. Parcă doarme. Numai bate ușor din coadă, ca și cum s-ar apăra de musculițe. E mai mare și mai frumoasă ca până acum. Aliman, buimac de băutură, cum auzi de lostriță, s-a deșteptat ca dintr-un somn adânc și a sărit smintit dintre oaspeți, strigând: «Azi nu mai scapă! O mănânc la nunta mea!». Și a alergat nebun spre râu”[15].

Alergă spre valuri, nebun după lostriță, dorește să o cuprindă, să o prindă, să simtă din nou povara acestei făpturi în brațele sale pentru a se liniști; nu mai simte pericolul care se află în această vâltoare: „Numai Aliman nu vedea, n-auzea. Alerga mereu înaintea năboiului, cu o ceată de nuntași speriați după el. Și iar simțea deșteptată în carnea brațelor dulceața unei poveri neuitate. Când sosi în locul de care povestise băiatul, lostrița era acolo. Ea se-ntoarse deodată nălucitoare, cu capul țintă în Aliman. Stătu așa o clipă plină. Apoi porni, fulgerând apele, spre el. Omul încremeni. Dar numaidecât, cu chipul luminat de o bucurie nefirească,

[13]*Ibidem*, p. 174.
[14]*Ibidem*, pp. 174-175.
[15]*Ibidem*, p. 176.

BDD-A28290 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:55:12 UTC)

chiui, strigând cât să înăbușe huietul: «Iată, vin!»... și, smucindu-se din mâinile a trei oameni, sări în mijlocul Bistriței, cu brațele întinse spre lostriță”[16]. Apele îl trag în străfundurile sale, revederea lostriței îl trezește, acest simț erotic îi curmă existența telurică: „El a mai ieșit o dată. Ținea lostrița și, amețit de izbitura apelor se căznea s-o apere, adăpostind-o ca pe un copil cu brațele. Apoi s-a cufundat în valurile care, bolborosind mânioase, s-au pecetluit deasupra lui pentru totdeauna”[17]. Lostrița este un absolut spre care tinde Aliman, fiind un absolut care îi va aduce sfârșitul în această lume, dar și o reîntoarcere la origini. Aliman se reîntregește prin această trecere pentru a avea parte de o dragoste care depășește condițiile teluricului, o iubire în absolut. Fascinația sa devine una bolnăvicioasă, este doar un semn prevestitor; apare dorința de a distruge ceea ce iubește, se jertfește pe sine în acest mediu pe care nu l-a putut cuceri în întregime.

Aliman este fascinat de himere, dar vom observa și dualitatea din relația lui cu Ileana, ziua fiind un moment al revelației, al nașterii, însă în intervalul acesta de timp, ei stăteau închiși, devine o ascundere de lumină, de elementul activ, însă vom observa o răsturnare a planurilor. Noaptea, moment al ascunderii, moment al apariției lunii, element pasiv, cei doi se plimbă în exteriorul casei. Ziua, moment activ, ei devin pasivi, iar noaptea, moment pasiv, ei devin activi.

Lostrița devine o obsesie, o cale de a accede la absolutul care nu se regăsește în această lume. Trebuie să-și depășească condiția, să acceadă spre o alta pentru a avea parte de o iubire care depășește hotarele acestei lumi. O astfel de obsesie îl chinuie și îl atrage spre culmi spre care nu este pregătit să aspire, se pierde, se regăsește, prin intermediul mediului acvatic renaște spre o altă condiție, una prielnică cu cea a lostriței. Accederea spre absolut, devine o negare a condiției sale umane, este dorința de a fi cu cea aleasă într-un mediu care le va permite desfășurarea. Își reneagă celestul, intră în umbra maleficului folosind ritualul magic pentru a avea parte de cea pe care o dorește, făptură care îi este viață și moarte, fiind cea care îi va aduce sfârșitul, luându-l în tărâmul apei.

Aliman se înstrăinează de ceilalți, se izolează pentru a intra în miraculos și a avea parte de acest mit primordial. Prezența celorlalți i-ar distruge starea de mutenie în care a intrat, i-ar strica traiectoria în cosmos. Aliman realizează ritualul magic singur, înstrăinat de condiția sa, întorcând spatele celestului, și întorcându-se cu fața spre malefic. Totul doar pentru a o avea pe cea sub vraja căreia se află. Apa este un mediu dătător de viață, un element primordial, fără de care nu se poate trăi, dar devine și un mediu care absoarbe viața din personaje, devine un tărâm thanatic, al întoarcerii la origini. În mediul acvatic, în apă, Aliman își întâlnește obiectul obsesiei, dragostea pentru o făptură care nu coincide cu mediul din care el face parte, fiind un mediu în care va întâlni moartea.

Apa în acest caz arată dinamica vieții, totul apare din ea și se reîntoarce în ea, fiind un loc prin excelență al transformărilor, simbolizând atât viața, cât și moartea. Din străfundurile apei țâșnesc imagini ascunse în subconștient, monștrii, cum este și în cazul acestui pescar.

Cu ajutorul figurii Meluzinei, am observat faptul că Aliman are șansa de a-și întâlni idealurile, iar pulsațiile care se transformă în dorințe, sunt cele care îl vor despărți de ceilalți, el intrând într-un tărâm al mutenie, având șansa de a intra în contact cu absolutul, moment în care își găsește sfârșitul.

Prin intermediul acestui studiu am dorit să prezentăm conceptul de *Melusina*, fiind anima, o parte importantă, care îl va aduce pe Aliman pe un tărâm thanatic. Această făptură este prinsă la mijloc, între teluric și acvatic, fiind asemenea unei nimfe.

[16]*Ibidem*, pp. 176-177.
[17]*Ibidem*, p. 177.

BDD-A28290 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:55:12 UTC)

BIBLIOGRAPHY

Bibliografie de referință

1. VOICULESCU, V., *Nuvele și povestiri*, prefață și tabel cronologic de Roxana Sorescu, București, Editura Cartex 2000, 2004

Bibliografie generală

1. BĂDĂRĂU, George, *Proza lui Vasile Voiculescu. Modalități de realizare a fantasticului*, Iași, Editura Princeps Edit, 2006
2. DURAND, Gilbert, *Structuri antropologice ale imaginarului. Introducere în arhetipologia generală*, traducere de Marcel Aderca, prefață și postfață de Radu Toma, București, Editura Univers, 1977
3. JUNG, C. G., *Opere complete 12. Psihologie și alchimie*, traducere din germană de Viorica Nișcov, București, Editura Trei, 2016
4. JUNG, C. G., *Opere complete 13. Studii despre reprezentările alchimice*, traducere din germană de Daniela Ștefănescu, București, Editura Trei, 2017
5. PODOSU, Ion, *Universul prozei lui Vasile Voiculescu*, Cluj-Napoca, Editura Limes, 2007

Lucrări cu caracter general. Dicționare. Enciclopedii

1. CHEVALIER, Jean, GHEERBRANT, Alain, *Dicționar de simboluri. Mituri, vise, obiceiuri, gesturi, forme, figuri, culori, numere*, Iași, Editura Polirom, 2009

BDD-A28290 © 2018 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 00:55:12 UTC)